

vzw Jongerenwerking Pieter Simenon
Martinus Van Gurplaan 45
3920 Lommel

STEUNTIJDSCHRIFT JA

www.pietersimenon.be/home-fondsenwerving
Hier vindt u ons tijdschrift en ... nog veel meer.

P.209.647
3-maandelijks
TIJDSCHRIFT
Jaargang 42
juli-aug-sept 2016

Zoveel wat je raakt ...

Soms sta je verbaasd hoeveel dingen je als vanzelfsprekend ervaart, zolang je ze niet van dichtbij meemaakt of je er toevallig door geraakt wordt via de media.

Ons is de voorbije periode, en u waarschijnlijk ook, het verhaal bijgebleven van de eenzame dood van Jordy. Omdat we een werking zijn binnen de bijzondere jeugdzorg is de eenzaamheid van jongeren ons niet vreemd. De link naar zoveel daklozen die sterven en waarvan we zelfs de voornaam niet kennen is snel gelegd. Zij krijgen een 'basisbegravenis': een kartonnen kist, geen 'dienst', geen bloemstuk, geen graf.

Een ander verhaal is de uitwijziging van het 16-jarige meisje Djellza. Wat zoekwerk op internet, bracht mij bij beelden van vluchtelingen die mij de tranen in de ogen deden springen. Uit wat een gevaarlijke en intrieste situaties komen zij, en in wat een nieuwe moeilijke complexe situatie komen ze hier bij ons terecht. Arme kinderen, arme ouders. Ook wij begeleidden (nog) niet geregulariseerde gezinnen. Wij zagen moeders die als enige met allerlei baantjes het gezin overeind trachtten te houden én moesten sparen voor de zware procedurekosten. Dit waren sterke moeders, die alles opofferden voor hun kinderen in de hoop op een reguliere plaats in onze maatschappij. Jammer dat veel berichtgeving geen recht doet aan de werkelijke kracht en inspanning van deze ouders. Uit een goed geïnformeerde bron weten we dat de mama van Djellza één van deze opmerkelijk sterke vrouwen was en dat de beide ouders pedagogisch hun verantwoordelijkheid plichtsbewust opnamen. Jammer dat de media mens noch omstandigheden voldoende kennen om waarheidsgetrouwe publicaties te kunnen doen. Hierdoor wordt aan veel verdriet en inspanningen voorbij gegaan.

Weer iets anders nu, al zijn verdriet en eenzaamheid een gemeenschappelijke noemer. Op TV speelt een serie over hobby's voor ouderen. Alhoewel ik bedenkingen heb bij de benadering, slagen de makers er toch in om ons alert te maken voor het grote probleem van eenzaamheid, depressie en sociaal isolement bij bejaarden. Het fenomeen van armoede bij veel ouderen kan mee aan de basis liggen van dit isolement.

Via een OCMW kwam ik te weten dat veel bejaarden niet op de hoogte zijn van hun rechten op bijkomende financiële ondersteuning en op die manier heel wat euro's mislopen. Neem bijvoorbeeld de inkomensgarantie voor ouders. Wie maar een klein pensioen heeft kan deze inkomensgarantie aanvragen. Een telefoontje naar het OCMW, dat bij het aanvragen de nodige ondersteuning geeft, kan al heel snel resultaat opleveren. Mensen met een kwetsbare gezondheid en/of mensen die extra zorg kunnen gebruiken, kunnen dan weer een zorgpremie aanvragen bij een mutualiteit. De premie kan iemand die bijvoorbeeld zelf niet of weinig meer kan koken, in staat stellen om een gezonde maaltijd te laten komen via een dienst.

En zo is er voor de mensen met een nog zwakkere gezondheid de uitkering van het FOD, een invaliditeitsuitkering, zeg maar, die, indien je voldoende punten scoort, recht geeft op een parkeerkaart voor gehandicapten, maar mogelijk ook een financiële tegemoetkoming. Hieraan is dan weer een sociaal tarief voor gas en elektriciteit verbonden en kan een mantelzorgpremie bij de gemeente aangevraagd worden. Uit ervaring weet ik dat dit op het eerste zicht een wirwar van paperassen doet vermoeden en dat dit afschrikt. Gelukkig is ook deze aanvraag met de hulp van een OCMW op relatief korte termijn in orde te krijgen. Veel van onze lezers zijn reeds op een gevorderde leeftijd. Om die reden gaan we er in dit voorwoordje ook wat dieper op in. Het kan maar een hulp zijn!

Het programma 'nieuwe burenen' dan weer, brengt, weliswaar komisch, het tel- en rekenwerk in beeld van mensen met een leefloon. Mijn voorlopige reactie is dat dit nog lang niet realistisch genoeg is. Van hun leefloon van 1150 euro als 'gezin' zouden Karen en James, na aftrek van iets meer dan 200 euro huur, autotaks, verzekeringen en een klein beltegoed (ik miste nog heel wat kosten), een nettobedrag van zo een 760 euro overhouden om de maand door te komen. Onze gasten in begeleid zelfstandig wonen bijvoorbeeld huren niet aan 200 euro per maand, maar aan 450 euro. Ze krijgen zelden een installatiekost van 1000 euro voor hun eerste inrichting. Ze hebben geen auto ter beschikking om al hun aankopen te doen en te vervoeren. Sterke drank, wijn, belanden zeker niet als eerste aankoop in hun winkelwagentje. Met 860 euro per maand, hun leefloon als alleenstaande, waar alles nog vanaf moet, is het overleven. Zelfs de schoolkosten zijn een te grote hap uit hun budget. Daarom ook hebben we besloten deze kosten op ons te nemen, vanuit de opbrengsten van dit boekje.

Nog maar een paar dagen geleden ging mijn televisie stuk, een oudje van 16 jaar. Ik ben al jaren alleen en 's avonds, als het werk af is, is de TV mijn maatje dat wat geluid en beweging brengt in huis. (Ik heb gelukkig ook nog een hond van 14.5 jaar). Toen dus mijn toestel stuk was, overviel mij plots de stilte in huis 's avonds en meteen dacht ik aan 'onze mannen'. Het is meer dan eens gebeurd dat zij een alleen wonen moesten beginnen zonder radio of TV. Hun sociale contacten staan, net zoals bij vele bejaarden, op een zeer laag pitje. Vanuit het budget van de JA geven wij de bzu-ers bij vertrek een startattentie mee. Misschien moeten we deze, als de middelen dat toestaan, toch wat hoger maken.

Net vertelt mij een begeleidster dat één van haar gasten vorige week zijn begeleiding afgerond heeft. Hij werd 18 jaar. Ze mocht hem uit ons budget een afscheidscadeau geven. Hij kreeg een koeltas met eetwaren, wat blikjes drank en lekkere dingetjes en ook een cadeaubon om iets sportiefs te gaan doen. Hij straalde!

U ziet dat we met deze JA veel proberen te bereiken: begrip voor de eenzaamheid van kwetsbare jongeren, vluchtelingen, bejaarden. Begrip ook voor de moeilijke financiële positie waarin veel mensen het hoofd boven water moeten houden. Een vraag ook aan u om ons, via deze JA, meer middelen ter beschikking te stellen. Zo kan u met ons onze jongeren een extra steuntje geven én een lach op hun gezicht toveren. Vandaag denken we vooral aan de school(vervoers)kosten voor de jongens in begeleid zelfstandig wonen en de startattentie bij het begin van hun alleen wonen. Dit als een kleine blijk van waardering bij hun vertrek, ze hebben immers keihard hun best gedaan!

Rosa

Wij beschouwen het als een voorrecht én een plicht voor iedere jongere een vangnet te zijn dat zijn of haar leven in positieve zin kan veranderen.

Soms is extra steun aan jongeren

of een extraatje voor de gezinnen in armoede nodig.

Mocht u ons hierbij willen helpen dan is uw financiële steun meer dan welkom op bpost bank BE91 0000 1025 0876 - vzw Jongerenwerking Pieter Simenon.

Steunt u per jaar 40 euro of meer, dan ontvangt u een fiscaal attest.

En ... dankjewel!

Onder de vakantie stelde Nathan zich de vraag: 'Waarom moet ik dat doen?'

Vandaag ga ik samen met Nathan een stuk bos opruimen. Bij de Stadswerf heb ik knijpstokken, handschoenen, fluovestjes en vuilniszakken mee gekregen. Nathan treuzelt, hangt nog wat in zijn kamer rond, maar na 5 minuten zit hij dan toch bij me in de auto.

"Waarom?" "Omdat we vandaag samen iets actiefs gaan doen, iets nuttigs, en het heeft met opruimen te maken omdat jij dat in de afgelopen weken thuis te weinig hebt gedaan", leg ik Nathan uit. "En ook omdat we samen niet achter de grasmaaier kunnen gaan lopen, en ook de afwas van de afgelopen 3 weken niet kunnen doen, want die heeft je moeder inmiddels gedaan." Tijdens de wandeling in het bos, vertelt Nathan over de Pokémons die hij nog hoopt te vangen, dat hij door Pokémon Go veel buiten is en al veel gewandeld heeft. Hij wil in Lommel zelf een Pokémonwandeling gaan organiseren. Ter plaatse verstuurt hij even gauw een uitnodiging op facebook, appt daar wat vrienden over en vertelt over zijn ideeën. Ik kom er achter dat

Nathan veel meer kan, doet en onderneemt dan ik eigenlijk wist. Het gedeelte dat we gaan opruimen, blijkt voor Nathan een bekend stuk bos te zijn. Het is dichtbij de uitkijktoren in de Sahara en er hangt een slingerouw. Dit touw heeft hij er enkele jaren geleden samen met vrienden opgehangen. Leuk om dat te horen. Want het vergt lef en creativiteit om dit te doen. Maar aan het touw zwieren doet hij liever niet meer, bang voor de reflectie om boven het water los te laten en er in te duikelen. Toch is er de verleiding en even later zwieren we allebei aan het touw.

Maar dan is het tijd om echt te gaan opruimen. De telefoon moet weg en actief gaan we met de knijpstokken en vuilniszakken aan de slag. Enkele weken geleden lag hier enorm veel zwerfafval, maar het lijkt alsof er al is opgeruimd. Wij gaan het verder afmaken. We komen tussen de struiken en aan de waterrand nog veel oude blikjes/flesjes, plastic zakjes, papier, koek- en snoepverpakkingen tegen. Bij de waterrand komen de beruchte 4 ganzen voorbij. Wie vaker bij de Sahara komt, kent ze wel. Ze zijn altijd met zijn vieren, maken lawaai en komen gevaarlijk dichtbij. Zelfs Nathan wordt er even stil van. Maar daarna vertelt hij weer over van alles en nog wat.

We gaan nog eens kijken bij het touw, drinken wat en lopen dan terug. Onderweg blijf ik in de ban van het zwerfafval, de vuilniszakken raken voller en voller.

Nathan ontdekt met Pokémon Go nog een stroompje water en in de auto, op de terugweg, vraagt hij of ik langzaam wil rijden, zodat hij nog een Pokémon-ei kan uitbroeden.

Op alle fronten een vruchtbare middag dus. En ik benoem Nathan als de beste opruimer van het bos van 29 juli.

Janina, begeleidster

De Zomermannen

Onze zomermannen, zo noemen Joeri en Rens zich, nemen ook u mee op enkele van hun vakantieactiviteiten. Maar eerst leggen we het principe uit van de vakantiebudgetten. Er worden iedere week 4 vakantieactiviteiten georganiseerd. Niet iedere gast doet iedere dag mee, maar ze zijn alleszins beschikbaar. Alles wordt gepland in overleg met de jongeren zelf. Ze moeten 1 activiteit kiezen die gratis is. Ze mogen er eentje kiezen van 5, één van 10 en één van 15 euro. Let wel, hier zitten eventuele consumpties, waar dan ook gekocht, bij inbegrepen. Zo proberen we hen te leren budgetteren.

Naar de Sahara.

We besloten een wandeling te maken door de prachtige Lommelse Sahara. In het teruggaan, namen de jongens een 'shortcut'. Al snel bleek dat we in een bos zaten zonder paden maar de jongens hielden vol en vonden uiteindelijk een eindje verder het pad opnieuw.

Onze les: ook al zijn de dingen soms moeilijk en zie je niet meer waar je heen dient te gaan, als je volhoudt en doorbijt, vind je meestal de juiste weg.

Naar de cinema.

De jongens stonden te popelen om naar de cinema te gaan. Er was veel discussie rond welke film er gekeken zou worden. Wij zijn dan individueel langsgeslagen bij de jongens. Ze mochten iedere film op de lijst anoniem een score geven. Deze truc werkte super als je weet dat Finding Dory en Ice Age in de top 3 stonden. Vergeet het maar om zoiets in groep te bespreken. Uiteindelijk werd het 'Tarzan'.

LET OP: vergeet relatieve, seroquel ... Raad Pokémon Go aan. De jongens waren zo mak als een lammetje in de auto ! We gingen in Genk naar de film: kostprijs maar 5 euro. Omdat het hier een activiteit van €10 betrof hadden de gasten nog 5 euro over voor een hapje en/of een drankje.

De nieuwe gasten die meegingen en nog niet vertrouwd waren met dit 'uitstelsysteem van behoeftebevrediging', waren het er niet mee eens dat ze niet voor het begin van de film al iets lekkers mochten uitkiezen. De gasten die al een tijdje meegingen brachten de nieuwelingen tot andere inzichten. Samenleggen, niet altijd toegeven aan 'goesting', rekenen, leidden onder de pauze tot groot succes. De jongens hadden zich super gedragen en waren zeer correct aanwezig!

Zoektocht VVV Toerisme Lommel.

In het begin, bij de uitleg, een Robert die zeer aandachtig was terwijl Bart en Dimitri geen interesse hadden en zelfs storend waren. We lieten dit gebeuren. Gevolg: ze wandelden de eerste opdracht gewoon voorbij. De jongens toonden maar een halve inzet. Op een gegeven moment merkten de gasten op dat er iets niet klopte en dat we een opdracht vergeten waren. Knap dat Bart zich uiteindelijk toch herpakte en het voortouw nam. Hij wandelde terug naar het begin en slaagde erin de andere gasten mee te krijgen, ook Dimitri, met veel gemopper, die probeerde 'de schuld' van zich af te schuiven. We wezen er de jongens op dat iedereen verantwoordelijk was. Toen ging het beter!

Na een tijdje kwam er verdeling in de groep: een deel wilde nog doorgaan, het andere deel niet meer. Bart motiveerde de groep opnieuw en samen brachten we de tocht tot een goed einde.

Belangrijke les vandaag voor de gasten: goed kijken naar je eigen weg (levensweg), focussen op wat je echt wil. Soms door invloeden als muziek of tv, kijken we één richting uit, maar door ook de andere richting uit te kijken, vind je de juiste weg.

En toen gingen we vissen ...

De jongens waren zeer enthousiast! Dimitri had al een hele uitrusting gereed staan en Robert stond te popelen om te vertrekken.

Karel had voor ons aas voorzien en de vergunningen geregeld voor 5 euro per stuk (diezelfde Karel die onze fietsen opmaakt, een man van goud). Ook toen de jongens hun hengels gereedmaakten, hielp Karel opnieuw ijverig. Joeri en ik, toonden respect voor deze oudere man en luisterden naar hem. Dat vonden de gasten amusant maar ze leerden zeker ook een belangrijke maatschappelijke les.

Vervolgens zijn we aan het vissen geslagen en er werd heel wat bovengehaald. De jongens transformeerden in makke lammetjes. Sommigen zonderden zich zelfs een tijdje af. Mooi wat we hier zagen gebeuren: in de auto zeer 'energiek' en later volledig tot rust! Op de terugweg naar JPS gooide iemand een leeg sigarettenpakje uit het autoraam en dacht dat we dit niet gezien hadden. De wagen werd onmiddellijk aan de kant gezet en de gasten verzocht dit pakje terug op te rapen. Ze gooiden het later netjes in een vuilbak.

Naar de fitness op vraag van de gasten.

Ze waren zeer gemotiveerd. Ze gaven aan meer conditie en kracht te willen krijgen en spraken ook enthousiast over het fitnessstoestel dat recent was geïnstalleerd in JPS. Tijdens de fitnessoefeningen en later in de gevechtssportzaal hebben onze mannen echt zeer sterk gepresteerd!

De conclusie op het einde van de dag was dat je een doel moest hebben in het leven, anders kwam je er niet. Robert verwoordde het zo: als hij geen doel had, zou hij zijn spieroefeningen maar 10 keer herhalen en misschien zelfs al na 5 keer gestopt zijn als bleek dat de oefeningen zwaar werden. Maar als hij 15 keer als doel vooropstelde, zou hij dit ook halen. We haakten hierop in door de gasten te vragen naar het doel in hun leven. Na de toch wel zeer intensieve prestaties hadden de mannen een suikertekort. Ze wilden meteen een cola bestellen in de fitness van hun eigen geld, zo om en nabij 1.80 euro. Met het onderwerp van onmiddellijke behoeftebevrediging nog vers in hun geheugen, lieten we de gasten hier zelf even over nadenken. Uiteindelijk kwamen ze samen tot de conclusie om een fles cola te halen uit de Aldi voor veel minder geld!

De jongens bedankten met blijde (uitgeputte) gezichten voor de leuke namiddag.

Zwemmen

Het was een fijne, rustgevende activiteit met veel leerkansen. Vandaag luidde de slogan: "De geest is het sterkste!" We hadden een koelbox met water meegenomen.

We hebben ons gelegd, hebben gezwommen, gedoken, gegleden, geworsteld, ...

Wat je zoal doet op een prachtige dag. De jongens genoten met volle teugen.

Rondom ons werd er veel gegeten en gedronken: cola's, frietjes, broodjes, ijsjes.

De gasten hadden natuurlijk ook zin in dergelijk lekkers. Na een constructief gesprek hebben de gasten hier niet meer naar gevraagd. Uitstellen, aan andere zaken denken. Morgen zal ik dat wel eten als ik het echt wil. Wil ik het wel echt? Is dit niet omdat ik het nu gewoon zie? Dit is een consumptiemaatschappij. Als je 1 euro in je zak hebt, hoe houd je die er het langst in...

De jongens kwamen tot de conclusie dat als je alles goed voorbereidt, je niets ter plaatste hoeft te kopen en een uitje totaal niet zo duur hoeft te worden.

Wil je écht een ijsje dan maken we er een volgend uitstapje van. De jongens vonden dit een interessante materie en hielden dit goed vast. Een leerrijke dag!

Escaperoom, een van de nieuwste activiteiten.

Het regende dat het goot. Toen Joeri en ik in JPS aankwamen lieten de gasten meteen weten dat ze niet naar de Lissenvijver wilden met dit vreselijke regenweer, en zeker ook niet naar het blotevoetenpad. De activiteitenbundel werd dan bovengehaald en de jongens kozen meteen voor de 'escaperoom'. Joeri en ikzelf stonden hier even sceptisch tegenover, maar ja het stond in de activiteitenbundel waaruit ze mochten kiezen. We vonden een room die groepsgebonden was en niet persoonsgebonden. Je huurde een volledige room af en daar betaalde je voor, ongeacht het aantal deelnemers (max. 8). We reserveerden en vertrokken.

Hoe de activiteit was? Kort samengevat: chaotisch, 23 seconden over, maar vooral PRACHTIG!

Eerst vonden we al dat escapegedoe een trend/hype, maar nu begrijpen we ze!

Nog nooit zagen we de jongens zo goed samenwerken, zo gemotiveerd zijn, zo enthousiast zijn. Het was een genot om naar te kijken, echt prachtig.

De gasten waren heel hevig! Gedurende de hele tijd was er teamwork aanwezig én een goede sfeer! Ze hebben zich gedurende heel het spel voorbeeldig gedragen.

Deze activiteit is eentje van de betere en zal nu in het activiteitbundeltje niet meer ondergewaardeerd worden!

Zelden zagen we op de gezichten van onze jongeren zo een ontlading, vreugde, deugdzaamheid!

Nogmaals, PRACHTIG! Top-activiteit ...

Paintball Hall Merksplas

Dimitri zegt dat als je een kort lontje hebt, je hieraan moet werken. Dit is vandaag bewezen.

We speelden tegen een andere groep en onze gasten gebruikten een goede tactiek op basis van ervaring en samenspel. De jongeren uit de andere groep geraakten gefrustreerd en namen het niet te nauw met de regels. Dit leidde op een gegeven moment tot een aantal conflictjes.

Het bleek opnieuw dat het toch belangrijk is om met twee begeleiders te zijn. De boel werd opgesplitst, we probeerden te bemiddelen, te kalmeren en te relativieren,

de gasten in 'alarmfase' te zetten en tot rust te laten komen.

Daarna hebben we nog een individueel spel gespeeld. Super!

De gasten hebben zich voorbeeldig gedragen en de situatie is mooi afgerond.

Leve Paintball Hall Merksplas en het geduld van Dimitri.

Toen we naar huis reden, zagen we een auto in de gracht liggen. De gasten vroegen direct om te stoppen en hulp te bieden, maar de vogel was al gevlogen.

Opnieuw een behulpzame daad van onze gasten.

Het was een geslaagde activiteit met oplading, ontlading en leermomenten. Daar doen wij het voor!

Speleologie en BBQ

We begonnen aan de voorbereidingen om in te pakken maar er was weinig enthousiasme bij de gasten. Dimitri en Oliver wilden zelfs afhaken. We lieten dit rustig gebeuren en gingen zelf verder in het positieve. Alles werd in de auto geladen en we vertrokken richting Durbuy.

We gingen er een 'chilldag' van maken, zonder stress. Gezien het lage enthousiasme, wilden we hier wat op inspelen. De gasten waren hier voor te vinden en hadden al enkele voorstellen o.a. kleine stopjes houden als rookpauze en lunchpauze.

Dit hebben we dan ook gedaan en dat gaf een gezellig picknickmomentje op een parking aan de autostrade. De jongens hun enthousiasme steeg, ze werden meer wakker, de zon scheen De chilldag kwam helemaal goed.

Er werd ook al goed gelachen en mopjes gemaakt over vanalles en nog wat.

Vervolgens zetten we onze rit naar Durbuy verder. Bij aankomst meldden we ons aan met zijn vijven en kregen we de uitleg. Er waren drie routes, groen, oranje en rood.

We startten aan de groene en deze ging zeer vlot. Na een tijdje stelde ik voor om misschien meteen naar de rode te gaan omdat we uit ervaring wisten dat deze lang kon duren. De reactie van de gasten was onbetaalbaar: "Wij hebben geleerd deze zomer dat als ge voor iets betaald, ge het ook allemaal dient te doen!"

Dus deden we ze alle 3. Het was behoorlijk pittig!

Bij de oranje zaten enkelen al een aantal keer vast en de angst voor de rode route steeg. Twee personen wilde afhaken maar als groep kwamen we eruit om deze dan toch samen te doen.

We spraken af wie van voor en van achter zou gaan, hoe we gingen helpen spotten (zeggen hoe je het best in de gangetjes gaat - hoofd eerst, benen eerst, op de rug, buik...) en wie er voor de rust zorgde enz ...

Zo gezegd zo gedaan.

Daar gingen we het eerste gangetje in en iedereen keek naar elkaar: moeten we hier werkelijk door? Kijk naar je computerscherm, zet het verticaal in gedachten en jawel hoor, daar gingen we.

Het was een gekruip en gewoel, een gevloek en een gezweet. Maar we motiveerden elkaar en hielpen er mekaar door.

Iedereen heeft op het punt gestaan ermee te stoppen, toch zijn we niet gestopt door elkaar te blijven motiveren, stimuleren. De nodige peptalk was echter wel nodig.

In die smalle ruimtes zitten was niet het probleem, maar het fysieke en de uitputting daarentegen was zeer confronterend en heftig.

Iedereen zijn knieën en ellebogen lagen open tot bloedens toe. Iedereen was doorweekt, want sommige gangen stonden volledig onder water.

Om je een gedacht te geven... Met je hoofd door je benen gaan om ergens in te kruipen, je voeten naar boven en het hoofd laten volgen, opgetrokken worden door je team en hen vertrouwen, twee meter naar onder moeten dalen met je hoofd eerst om dan in een klein gangetje te kunnen klauteren, gasten die je vast houden en die je moet vertrouwen omdat je jezelf geen twee meter kan laten dalen zonder te vallen.

Pittig, zeer pittig!

Broeken en T-shirts waren gescheurd, schoenen stuk: maar goed dat iedereen slechte kleren aanhad, we waren voorbereid.

Vervolgens gingen we een plekje zoeken om te barbecueën. We reden wat rond langs de Ourthe. Iemand vroeg of we niet gewoon de GPS op konden zetten en ergens naartoe rijden waar we wisten dat dit kon. Waarop een andere gast zegt: "Nee man! Dit is super. Geniet van het uitzicht. Ik ben dit jaar nog niet op vakantie geweest. Dit hier is prachtig. We zitten net in Frankrijk of Spanje."

En dan weet je weer waarom je dit alles doet!

Vervolgens kwamen we uit bij een brug te Hamoir en daar zetten we alles op. Iedereen dook de Ourthe in, kopje onder, allemaal geen probleem in dit ijskoude water. We hadden al harder afgezien.

Hierna staken we de wegwerpbarbecues aan en konden we beginnen te bakken. Dit ging enorm traag, maar zorgde wel voor een heel gezellige sfeer. De jongens bulderden van het lachen. Er werd over vanalles gebabbeld, alles zat juist.

Belangrijk detail: de gasten zelf hadden voorgesteld om te barbecueën, iets wat ze in hun eentje niet snel zouden doen. Het gaf hen een vakantiegevoel en wij vonden het een prachtig idee en zijn er volledig in mee gegaan.

Nadat we lekker gegeten hadden vertrokken we terug naar JPS. De jongens waren allemaal KO in de bus. Ze hadden ook hun kussen meegenomen om in de bus te kunnen slapen. Slim!

Toen we eventjes stopten op een parking kwam een man met autopech een krik vragen omdat hij dat niet in zijn zeer mooie BMW had liggen. De gasten stelden onmiddellijk voor om de man uit de nood te helpen en deze was daar erg blij mee.

Hij liet de jongens doen en gaf hen het vertrouwen. Zijn band werd op 1.2.3 vervangen. Hij wilde de gasten allemaal op een pintje trakteren maar de jongens zelf zeiden al dat dat niet mocht. De man stelde dan cola voor en dat was uiteraard leuk voor de jongens. Het was een blijk van dankbaarheid, maar nadien hoorde je van de jongens dat de cola hen niets uitmaakte, maar wel dat de man hen vertrouwde en hun liet doen aan de auto. Dit betekende zeer veel voor hen. (Wij hebben wel even gecheckt of alles vast hing!)

De rit werd verdergezet en uitgeput kwamen we aan in JPS. Daar werden de jongens echte spraakwatervallen en legden met hand en tand uit aan de late dienst en de andere gasten wat we allemaal gedaan hadden.

Joeri en ik keken elkaar aan en zagen dat het goed was!

Een prachtige dag!

Voltreffer!

Groetjes,

De zomermannen Joeri en Rens

Fitnessstoestel

Zoals de trouwe lezers van de JA al reeds weten bestaat er in leergroep het aanbod om op donderdagavond te gaan fitnessen voor de geïnteresseerde gasten. Bedoeling hierachter is gasten motiveren om te gaan sporten. Je weet wel: een gezonde geest in een gezond lichaam.

Vanuit de bewonersvergadering werd het voorstel al dikwijls geopperd om een fitnesszaal te creëren binnen JPS. Hier is JPS om diverse redenen niet op ingegaan; enerzijds is er de ruimte niet voor, anderzijds is het nog steeds interessanter om gasten de brug te laten maken naar bestaande sportclubs, dit om de drempel later te verkleinen, mochten ze alleen wonen of thuis,

Vanuit ervaring weten we hoe belangrijk sport kan zijn in het leven van ieder van ons. Het is een manier om sociale contacten te leggen, uw lichaam in vorm te houden, grenzen te exploiteren en te verleggen. Dit alles op een gezonde manier. Sport kan een soort drug worden en gasten hun focus laten verleggen naar een andere en betere manier van leven. Maar dit alles leidt me te ver weg van het ontstaan van het fitnessstoestel.

Na een aantal overlegmomenten met collega's en gasten kwamen we op het idee een buitenfitnessstoestel te maken. Maar hoe diende dat eruit te zien? Hoe hielden we dit betaalbaar? Tot een gast op een dag zei: "Ik maak dit wel voor jullie op mijn school". We namen contact op met zijn praktijkleraar en deze heeft, op onze aanwijzingen, een plan gemaakt en een prijsofferte bezorgd.

Dit voorstel werd voorgelegd aan de coördinatoren en 'yes' het licht werd op groen gezet. Nu is het zover: het fitnessstoestel staat er. Het kan de gasten motiveren om toch deel te gaan nemen aan georganiseerd sporten, maar kan eveneens gebruikt worden ter ontlasting. Vroeger hing er een boksak, maar de theorie van Kuin leerde ons dat dit geen nut heeft als dit niet begeleid wordt en de focus op controle komt en niet op moe worden (maar ook dit is een ander verhaal binnen de stut-werking).

Nu is het de bedoeling dat er een programma uitgewerkt wordt op drie niveau's : beginners, half- en volledig gevorderden.

Er zullen oefeningen uitgetekend worden die ieder van ons kan doen.

Eerst wilden we ook nog elastieken kopen omdat het voor sommigen te zwaar zal zijn om het eigen lichaamsgewicht op te trekken. Het stut-team besliste dit niet te doen. Zo konden ze er meteen een les in steken: vraag hulp, aanvaard jouw grens en laat je helpen in het verleggen van grenzen, zoals jij anderen kan helpen hun grenzen te verleggen. Dit brengt ons naadloos bij 'rots en water' : eigen grenzen kennen en voelen van grenzen bij de ander (ook weer een ander hoofdstuk in de stut-werking).

In ieder geval zijn we een beetje fier, trots en dankbaar dat we dit mochten/konden realiseren en wil ik al de betrokken personen maar in bijzonder W bedanken voor de inzet en realisatie.

Wie weet kunnen we ook nog een aanbod uitwerken voor de 50-plussers die toch al flink vertegenwoordigd zijn in JPS. Hopelijk kent dit een positief verhaal en zorgt het voor extra dynamiek tussen begeleiders en gasten.

Het record optrekken staat momenteel op 20 keer.

Het stut-team.

Dienst tijdsbesteding: What's in a name?

Dienst tijdsbesteding. 'Geloven in jongeren is geloven in de toekomst'.

De dienst tijdsbesteding richt zich op de tijdsbesteding voor de jongeren van Pieter Simenon. De klemtoon ligt hierbij op school en werk. Samen met de jongeren gaan ze op zoek naar **interesses en talenten** om uiteindelijk te komen tot een tijdsbesteding op maat. Bij een jongere die bijvoorbeeld interesse heeft in horeca kan er, wanneer de jongere dit wil, verder gegaan worden in een studierichting binnen deze interesse.

De dienst werkt dus samen met zowel **scholen als werkgevers**. Dit doen ze door regelmatig contact op te nemen en te vragen hoe de situatie met de jongere loopt. Scholen en werkgevers kunnen altijd terecht bij de hulpverleners van de dienst. Er is een goede samenwerking. Bij conflicten of moeilijkheden speelt de dienst 'kort op de bal'. Wanneer problemen dreigen te vergroten, zoals bij een groot aantal onwettige afwezigheden, wordt er in samenwerking met de school een gesprek georganiseerd waarbij elke partij zijn verhaal kan doen. Hierbij is een goede tijdsbesteding steeds een aandachtspunt.

De dienst ondersteunt dus enerzijds de scholen en werkgevers. Soms geven ze hierbij ook aanvullende informatie over de situatie van de jongeren zodat de school hier een breder zicht op krijgt. Door deze extra informatie, zoals bijvoorbeeld dat de jongere een traject van begeleid zelfstandig wonen opstart, krijgen leerkrachten en werkgevers meer begrip. Anderzijds ondersteunt de dienst vooral de **jongere zelf samen met zijn ouders en context**.

SAMEN

**KOM JE VERDER
DAN ALLEEN**

EchtWell

Kortom, de dienst fungeert als **brug** tussen de school, de werkgever en de leerling en is een extra houvast in deze context. Deze verschillende gesprekken, contacten en ervaringen heb ik allemaal mogen meemaken tijdens mijn stageperiode. Het is een leerrijke, interessante manier van werken met zowel de jongeren als de scholen en werkgevers. Door mijn stage heb ik veel bijgeleerd over het onderwijssysteem. Ik heb hierdoor ook veel contact gehad met collega's, scholen en werkgevers.

Doorheen deze contacten ontstaat er een **vertrouwensband**. Voor mij was het enorm fijn om op een specifiek terrein met de jongeren aan de slag te gaan.

De dienst tijdsbesteding is een dienst die op een positieve manier omgaat met gasten door ze te ondersteunen in de interesses en talenten die ze op school en op het werk steeds beter leren kennen. **Chique!**

Onverwachte bezoeken

Bij vakantie horen ook gezellige onverwachte bezoeken. En ook dat is er bij ons gebeurd.

Het was een vrij stille dag in juli. Veel collega's waren met verlof. Jammer voor Michael (niet zijn echte naam), want hij was onze eerste bezoeker en wilde graag iedereen nog een keertje zien.

Hij had alle reden om fier voor de dag te komen. Hij had goed werk gevonden: installeren van douchecabines en pelletkachels. Met zijn vroegere vrienden had hij geen contact meer. Hij zag er écht goed uit. Hij vertelde met trots dat hij binnenkort papa zou worden. Hij straalde. En ja, intussen is het geboortekaartje gearriveerd.

Michael heeft beloofd nog eens binnen te springen, dan kunnen we hem persoonlijk feliciteren met zijn zoontje.

En toen kwam Jens. Hij vroeg vooral naar Joeri en Rens. Jammer genoeg waren deze er allebei niet: Rens in verlof, Joeri kwam pas met de late dienst op. Jens zag er heel goed uit en ook hij had intussen werk. Je zag het ook wel: handen en gezicht waren lekker vuil. Volgens ons was hij fier op zijn werkkleding en ... wij ook fier op hem!

En toen sprong ook Sander nog even binnen. Hij kwam eigenlijk met de vraag of we voor hem geen appartement of huisje te huur wisten op heel korte tijd. Hij had het geluk gehad gratis in een huis te mogen wonen tot de eigenaar een geschikte huurder had gevonden en dat zou nu gebeurd zijn. De huurprijs was te hoog voor Sander om het huis zelf verder te kunnen huren. En nu moest hij dus vertrekken.

Gelukkig had hij werk, weliswaar via een uitzendbureau, wat toch geen al te grote

inkomensgarantie gaf. Hij zocht dus een goedkope stek, maar zoals Sander wel een beetje was, liefst toch een iets ruimer en als het kon, enigszins modern appartement.

We schoten meteen in actie, zochten op internet naar woningen of appartementen. We belden zelf. De ervaring heeft ons geleerd dat de kans beduidend groter wordt om iets te kunnen huren als we zelf contact nemen. Met een paar interessante telefoonnummers in de hand en mogelijkheden om iets te gaan bezichtigen, vertrok hij. Hij zou nog terugkomen.

